

КАРФАГЕН РАШИЗМУ МАЄ БУТИ ЗРУЙНОВАНИЙ

З перехоплених українськими спецслужбами телефонних розмов окупантів зі своїми рідними й близькими світ відкрив для себе ще одну іпостась «загадкової душі» москвитів – воістину незбагненну для цивілізованої людини манеру спілкування між представниками «глибинного народу»: усталене, сакралізоване використання брутальної лайки та кримінального жаргону. «Сіла есть – ума не нада»?

У черговій телефонній розмові, яку вдалося перехопити СБУ, один з окупантів розповів, що російські диверсанти хотіли шантажувати ЗСУ підризом дамби Каховської ГЕС. Однак у них щось пішло не за планом. Ситуація вишла з-під контролю. У висліді – техногенна катастрофа.

Можна припустити, що озброєні до зубів рашисти незабаром почнуть шантажувати українців підризом Запорізької АЕС. Гратися з безпекою найбільшої в Європі атомної електростанції – божевілья. Але дологічно мислячі істоти неспроможні усвідомити трагічних наслідків своїх дій не лише для довкілля, а навіть для себе.

Визначеність, несуперечність, послідовність та обґрунтованість є обов'язковими якостями правильно мислення. Свідоме чи несвідоме порушення логічних законів веде до неправильного висновку. Приводить до трагічних наслідків. Тож від неадекватів, які захопили Енергодар, не будучи посвяченими у тонкощі причинно-наслідкових зв'язків функціонування атомних блоків, можна чекати чого завгодно. Приміром, провокації на хімічному заводі «Кримський Титан» в окупованому Криму тощо. Ці людиноподібні істоти постійно плутають уявну, гіпотетичну реальність з фактично існуючим станом речей – status quo. Вони воюють з наслідками, замість того, щоб усувати причини.

Під час зустрічі з «воєнкорами» 13 червня Путін

хвацько демонстрував свій фірмовий стиль алогічного мислення. Його мовно-стилістичні конструкції постійно підтверджували втрату в рашистського вождя здатності вбудовувати причинно-наслідкові зв'язки, що неодноразово викликало здивування навіть серед прискіпливо відібраних гостей.

Так, думка про те, що **«ми не планували кримських подій та СВО, ми намагасмося припинити збройний конфлікт, нас змусили робити це збройним способом»** у жодному разі не узгоджується з тезою – **«ми готували наш ВПК протягом останніх восьми років»**.

Путін, приміром, зізнається, що **«хотів, аби Росія була в НАТО»**, але далі називає **«джерелом проблеми спроби втягнути в НАТО Україну з російськомовним населенням»**.

Вкрай суперечливі путінські твердження цілком можуть бути включені до підручника психіатрії як наочні приклади симптомів біполярного розладу: **«Цілі СВО» залишаються тими самими, але змінюються відповідно до поточної ситуації»; «На території України треба створити санітарну зону, щоб унеможливити обстріл території Росії»; «Україна не повинна існувати за рахунок Росії та на історичних російських територіях, якщо немає нормальних стосунків»; «треба з повагою ставитися до існування України».**

Навряд чи Путін колись читав роман свого співвітчизника Івана Тургенева «Рудін». У цьому творі є чудовий приклад алогічного мислення:

- *Отже, на вашу думку, переконань немає?*
- *Ні, їх не існує.*
- *Це ваше переконання?*
- *Так.*
- *Як же ви кажете, що їх немає?*

Знаменитий фізіолог Іван Павлов, лауреат Нобелівської премії, на початку ХХ століття звернув увагу на те, що розум російської людини уникає прискіпливо аналізувати реальний світ, натомість віддає перевагу словам: *«Російська людина має таку слабку мозкову систему, що вона не здатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують лише слова. Її «умовні» рефлекси координовані не з дійсністю, а зі словами»*.

Тобто, йдеться про своєрідний консерватизм мислення не тільки окремих людей, але й суспільства. Так, переважна більшість рашистів сприймає путінську пропаганду як догму, як остаточну істину – вірить у так званий «руській мір», який підживлюється православним фундаменталізмом, слав'янофільством і сталінізмом, повсякчас демонструє агресивну переконаність у начебто існуючій загрозі з боку Заходу тощо. У висліді замість того, щоб думати й аналізувати, рашистські легше відмовитися од нової об'єктивної інформації, ніж руйнувати установлені догми й поняття. Але якщо втратити віру у «велич і доброту» Росії, у її «високе духовне призначення» – це означає втратити віру у щось фундаментальне, мало не божественне, а отже, зруйнувати власне життя. Насправді йдеться про «індукований психоз», коли хвора людина продукує маячня, а решта людей, яка перебуває під її впливом, сприймає ці деструктивні ідеї як істину.

Свого часу соціал-дарвіністи описали чимало соціальних явищ в екологічних термінах. Відтак психологічну та дієву поведінку, приміром, Владіміра Путіна, його кримінального оточення або пересічного російського націонал-патріота, обтяженого імперською/євразійською ідеєю, можна дуже переконливо пояснити, навівши численні аналогії зі світу флори й фауни. Бо такою є Реальність.

Нині з українцями воюють дегуманізовані, аморальні істоти – «аналоговнети». Це про них більш ніж влучно висловився професор Преображенський у «Собачому серці» Михайла Булгакова: *«Ви стоїте на найнижчому щаблі розвитку <...> Ви лише істота, що формується, слабка розумово, всі ваші вчинки суто звірині <...> вам треба мовчати і слухати, що вам говорять»*. У цих виродків здатність бодай щось розуміти та усвідомлювати з'являється лише тоді, коли зазнають нищівної поразки, розгрому, коли потрапляють в полон.

Рашисти є елементами етнічної цілісності людей з негативним світосприйняттям, які через відсутність здатності до логічного мислення патологічно прагнуть спрощувати навколишній світ шляхом знищення його найрізноманітніших складових – держав, ландшафтів, етносів, культур, економік...

Один із «шедеврів» їхньої «пісенної творчості» (подаємо в перекладі українською) давно гуляє інтернетом:

*Давно запущені ракети,
І попіл в небесах завис.
Горить Нью-Йорк і Сан-Франциско,
І штат Нью-Мексико горить.*

*На почорнілий пляж Майямі
Загати риби нанесло.
Проїшли гігантській цунамі
І в Кордильєрах відтрасло.*

*До травника під Білим Домом
Російський підійшов солдат.
Він сів на мармурну колону,
Поставив поруч автомат...*

У часи пріснопам'ятного СРСР серед тонкого прошарку думаючого загалу советських людей неабиякою популярністю користувались дотепні й повчальні збірки анекдотичних оповідок «Фізики шутять» і «Фізики продовжують шутити».

В одній з них була уміщена карикатура на фізиків-георетиків, які, вочевидь, так запрацювалися, що один тицяє пальцем у розетку й глибокодумно запитує в колеги: де тут плюс, а де мінус?

Сучасні озброєні заїди з московії, не знаючи елементарних законів фізики, можуть востротити свої криві пальці куди не слід, відкрити од найважливішого запобіжника в системі АС якусь гайку або використати її, приміром, як важок для вудки щоб порибалити на Дніпрі. Майже як в оповіданні Антона Чехова «Зловмисник»:

«– Денис Григор'єв! – Починає слідчий. – Підійди ближче та відповідай на мої запитання. Сьомого числа цього липня залізничний сторож Іван Семенов Акінфов, проходячи вранці по лінії, на 141-й версті, застав тебе за відгинчуванням гайки, якої рейки прикріплюються до шпал. Ось вона, ця гайка! <...> Навіщо тобі знадобилася ця гайка?»

– Гайка? Ми з гайок грузила робимо...

– Та зрозумій же, гайками прикріплюється рейка до шпал!

– Це ми розуміємо... Адже ми не все відгинчуємо... залишаємо... Не без розуму робимо... розуміємо...

– Торік тут зійшов поїзд із рейок, – каже слідчий. – Тепер зрозуміло, чому... торік зійшов поїзд із рейок... Я розумію!

– На те ви й освічені, щоб розуміти, милостивці наші...»

На росії немає народу. Не кажучи вже про політичну націю. Є населення, яке своїми вчинками щодня доводить, що московія – це глухий кут цивілізації. Це населення складається з особин, які перебувають на різних ступенях дикості й агресії залежно від годівлі, рівня освіченості та спроможності до критичного мислення. На території росії практично відсутні покоління, які були виховані на християнських цінностях, гуманізмі, моралі.

Наочний приклад. Вже десять років у московії діє закон «Про захист дітей від інформації, що завдає шкоди їхньому здоров'ю та розвитку». Ряд фольклорних і літературних творів потрапили під заборону до прочитання дітьми різних вікових груп: *«Іван-царевич і сірий вовк» (предмет заборони: сцени крадіжки коня, Єлени Прекрасної та ін.)*; *«Колобок» (предмет заборони: фізичне насильство над Колобком в епізоді поїдання Колобка Лисицею)*; *«Теремок» (предмет заборони: сцена нападу на теремок лисиці, вовка та ведмедя)*; *«Вовк і семеро козенят» (предмет заборони: опис смерті вовка)*; *«Гуси-лебеді» (предмет заборони: опис викрадення дітей лебедями)*; *«Дюймовочка» Г.-Х. Андерсена (Предмет заборони: Насильницьке утримання Дюймовочки мишкою, примушування до вступу в шлюб)*; *«Снігова королева» Г.-Х. Андерсена (предмет заборони: насильницьке утримання Сніговою королевою хлопчика Кая)*; *«Чіполіно» Джанні Родарі (предмет заборони: насильницькі дії варті щодо сім'ї Чіполлоне)*, *«Кіт у чоботях» Шарля Перро (предмет заборони: сцена підступного вбивства Котом чарівника)*; *«Червона Шапочка» Шарля Перро (предмет заборони: сцена вбивства вовка)...* А ще література цілком заборонена для прочитання: *«Карлсон, який живе на даху» Астрід Ліндгрен (Підстава для заборони – Ст. 5, п.2.4. Інформація заперечує сімейні цінності і формує неповагу до батьків)*; *«Пригоди Тома*

Сойсра і Гекльберрі Фінна» Марка Твена (Підстава для заборони – Ст. 5, п.2.2. Інформація здатна викликати у дітей бажання займатися бродяжництвом)...

На генетичну властивість – «мазгі набекрень» – своїх співвітчизників звернув увагу ще Іван Тургенев у листі до «неістового Віссаріона» після чергового повернення з Європи до «хлебасольної матушки».

Реальність та численні дослідження підтверджують, що гомо сапієнс од «братів своїх менших» успадкував дуже багато специфічних рис. *«Соціальний устрій людських поколінь не набагато вищий від ієрархії тваринних популяцій: вождя – король, або генеральний секретар, обранця вождя – перша леді. Ті, що першими допущені до їжі, – колись бояри, потім члени ЦК, тепер депутати, ті, що підбирають крихти, які залишилися від столу вождя і його наближених, – плебей, народ. Такий порядок у левів, галок, мишей, мавп і людини. Нічого нового, хіба що деякі соціальні устрої дбають про слабких особин, виплачуючи допомогу безробітним, оскільки системі вигідніше їх утримувати, ніж допустити до діяльності і виробничої праці. А поза тим все так, як у всіх живих організмів, – конкуренція за їжу, за територію та сфери впливу, і за даму серця. Це суто біологічні поняття, про які писав ще Чарльз Дарвін»* (Зиновія Служинська – визнаний фахівець з генетики людини, демографії, екології; Олександра Служинська, кандидат медичних наук).

У науковій школі згадуваного Івана Павлова були запроваджені такі терміни як «рефлекси свободи», «рефлекси рабства», «рефлекси покірності» та «рефлекси догідливості». Учений був переконаний, що найнезнищенніший «безумовний» інстинкт – це інстинкт самого життя.

Рефлекс свободи – це основний рефлекс життя. Однак його не лише можна придушити, але й замінити «умовним» рефлексом на ті ж обмежувальні впливи. Можна цілком «вгамувати» тварину, привчити її до того, що вона «крутитиме хвостом» у відповідь на дії, котрі можуть позбавити її свободи, і благально «зазирати в очі» того, хто може тероризувати.

У суспільстві, просякнутому товарно-грошовим обміном, основний, безумовний рефлекс перетворюється на «рефлекс на власність». А ще виникає «рефлекс на майно», «рефлекс на багатство». Починають вироблятися й інші рефлекси: «догідливості», «угодовства», «покірливості», «рабства».

«Коли велика група людей багато років жила в рабстві чи тиранії, вона стане значно агресивніша і пасивніша. <...> Для змін на генетичному рівні потрібен потужний вплив зовнішнього середовища протягом щонайменше трьох поколінь. Тобто десь років 80. У випадку росіян – це 300 років кріпацтва й царської деспотії та 70 років радянського тоталітарного експерименту. <...> В Росії утворився прошарок тих, хто мав бути або дуже агресивний, або дуже пасивний, щоб вижити в умовах знущання. Це була раціональна для виживання стратегія. Це пояснює, чому росіяни вибрали сильну руку тиранії і зневажають м'якість демократії. Також – їхню агресивну щоденну поведінку. <...> Коріння більшості росіян – з Азії. Це колишні кочівники, мисливці, грабіжники. Жили в добре структурованих великих групах із численним бюрократичним апаратом. Так було, наприклад, у монголо-татар. Водночас багато українців походять від пастухів і землеробів – миролюбних індивідуалістів, які можуть захищати себе, але не нападати, руйнувати і грабувати» (Джеймс Феллон, психіатр, нейробіолог, професор Каліфорнійського університету).

Угро-фінський «рівень пасіонарності» українці відчували на собі неодноразово. А надто тепер. У час війни. Що спричинювало/спричинює далекі від цивілізованих стандартів «імперативи поведінки» московитів? На думку видатного українського археолога, доктора філософії, професора Ярослав Пастернака досвід хліборобства на українських чорноземах сягає 40 тис. років. У нарисі «Важливі проблеми етногенезу українського народу в світлі археологічних досліджень» вчений доходить висновку: *«Етнічний масив, головна етнічна база зростає з українським чорноземом народу лишалася упродовж приблизно 40 тис. років усе та сама. Сьогоднішній антропологічний тип українського народу виразно відрізняє його від сусідніх з ним народів і це є одним з дальших доказів його відвічної автотонності на його сьогоднішніх землях. Зовсім іншим шляхом, з іншого кореня, під впливом інших кліматичних умовин та географічного положення йшов розвиток московського народу. Його найдавнішою етнічною базою були праугрофінські бродячі племена звіроловів і збирачів, а прабатьківщиною цих племен були балтійські краї та північна і центральна московщина»*.

Інакше кажучи, угро-фінські племена існували на мисливсько-рибальському рівні, вони не пройшли цивілізаційної стадії, яка може тривати й тисячі років, вони не знали, що таке хліборобство. Мисливець і рибалка для природи нічого не творять. Вони лише забирають у неї те, що вона створила. Вони не скотарі, які думають, яким чином приручити тварину. Для цього треба досвід і розум. Вони не хлібороби, які мають знати, коли саме зернину можна покласти в землю і скільки зерна можна посіяти, щоб зібрати гарний врожай. Треба знати, в яких умовах зберігати зібраний врожай. Для цього треба мати неабиякий досвід, знання, розум.

Хлібороб свої здобуті упродовж тисячоліть знання віддає природі. Він докладає зусиль, а не просто зухвало забирає щось у природи. Хлібороб розвивається. Ті, хто не пройшов стадії хліборобства, залишаються з поняттями рибалки і мисливця. Саме тому сучасні рашисти, нащадки угро-фінів із Залісся, по-варварськи поведуться в Україні. Їхній менталітет не змінився. Вони звикли забирати, красти, руйнувати. На творення нового не спроможні. Підтвердженням цьому вся історія московщини, російської імперії, СССР.

Чому в коло цивілізованих народів московити не потрапили зрозуміло – ментальністю «не вийшли». Нашадки заліських рибалок та мисливців і нині продовжують сприймати й тлумачити світ згідно архетипів і стереотипів, вироблених у дрімучих хащах Заліської землі. Академік Іван Павлов це чудово роз'яснив. Не дивно, що «спеоперацією» проти України підтримує звиродніле населення московії під штандартом «рускава міра». Саме воно, навіть не Путін, стало головним фактором продовження геноциду українського народу. Єдиним мотивом, який змушує рашистів підтримувати путінську авантюру, є чинник відплати. Вони усвідомлюють, що, визнавши свою поразку, тим самим поховають надію на відродження імперії. Вони розуміють, що не здолавши українців, вони сконають. Бо успішна, демократична Українська держава – це смерть не тільки путінському режимові, але й самому поняттю московії, брутального символу антилюдяності.

Карфаген рашизму має бути зруйнований. Дотла. Назавжди. І докластися до цього має весь цивілізований світ.

Олег К. РОМАНЧУК